

Bevezetés

Amikor az ember megszólítja Istent, valahogy úgy képzei el Őt, mint Aki fent lakik az égbelen, nagyon messze és távol mindattól, amiben ő él. Néha úgy tűnik, hogy olyan messze, hogy már nem is hallja az imádságainkat. Nem érkezik a várva várt csoda, nem változik meg a helyzetünk, nem oldódnak meg a gondjaink.

Úgy tűnik, mintha Jézus egy nagyon távoli galaxis, egy nagyon távoli múlt itt maradt emléke lenne. Akit egy elavult Könyv őrzött meg a számunkra. Jézus egyszer eljött és megszületett. **De mi közöm van nekem ehhez, aki itt és most élek?** És Adyval együtt sóhajtunk: *„Karácsonyi rege, ha valóra válna, igazi boldogság szállna a világra.”* **Vagy úgy tekintünk Jézusra, mint aki majd eljön.** Megszületett, itt volt, de elment, és majd a történelem végén, valamikor a nagyon távoli jövőben visszajön, hogy ítéletet tartson élők és holtak fölött. **De mit kezdünk egy eljövendő Jézussal, akire most lenne szükségünk?**

1. Karácsony egészen mást üzen!

Azt, hogy Jézus nem a múlt, nem csupán valaki, aki egyszer majd visszajön, hanem Ő az, akiben Isten velünk VAN! Itt és most, a mi valóságunkban, a mi jelenünkben!

A felolvasott biblia versek is egy bizonytalanságában vergődő emberről szólnak, aki tanács-talan és nem tudja mit tegyen. Szembe találta magát egy helyzettel, amit képtelen jól feloldani: *mit kezdjen jegyesével Máriával és annak születendő gyermekével?* Csalódott, dühös, megalázva és becsapva érzi magát. Ebben az emberileg kilátástalan helyzetben érkezik hozzá az angyal, akinek megjelenése és jelenléte nemcsak Máriát menti föl, nemcsak Józsefnek ad vigaszt és bátorítást, hanem egyértelműsíti azt is, hogy az a megszülető gyermek egy jel, egy bizonyosság! Annak kinyilatkoztatása, hogy Isten nem fordított hátat, nem mondott le rólunk, hanem Krisztusban szüntelenül jelen VAN, ahogy az angyal hirdeti: *„Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: „Íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül, és Immánuélnak nevezik majd” – ami azt jelenti: Velünk az Isten.”*

Az angyal szavai egyetlen mondatba sűrítik karácsony üzenetét, a megszületett Megváltó, Jézus egész életét és küldetését: **Velünk az Isten!** Nem néha-néha, nem talán, nem érzésünk szerint, nem majd a jövőben valamikor, hanem most és folyamatosan: **Velünk az Isten!**

2. Egy évezredes jövendölés

Istennek ezek a biztató szavai nem először hangzottak el a történelemben! Néhány évezreddel Jézus születése előtt egy háború szorításában szólalt meg először ez a kijelentés. Akkor, amikor Arám és Izráel királya összefogott, hogy hatalmas erővel pusztítsa el Júda királyságát. Ebben a reménytelen helyzetben, a túlerő szorításában, Júda királya: Áház kétségbeesett, mert egyértelmű volt a túlerő, amivel szembe kellett néznie. Júda egyedül volt, esélytelen volt, elhagyatott, és nem volt honnan várni segítséget.

Ebben a helyzetben szólal meg Isten, és jelenti ki, hogy Ő a segítség, és egy jelet is ad, amivel mindezt megerősíti. Ez a jel pedig az, hogy: *„Íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül, és Immánuélnak nevezik majd”* Ezt olvasva az ember azt kérdezi: Isten egy reménytelen kimenetelű háborúba sodródott királynak és népének miért nem katonákat, harciszekereket,

lovakat és lovasokat küld? Arra lenne szükség! Nem egy gyermekre, egy erőtlen csecsemőre meg az anyjára? Hogyan lehetnek ők a segítség ebben a helyzetben?

De mit is jelentett ez a jelként adott gyermek ott és akkor? Mint minden születendő gyermek, ez a szűztől születő is, **jövőt jelentett.** Azt, hogy Isten jövendőt ad. Folytatást. Háború idején különösen is vigasztaló ez az üzenet, mert azt jelenti: az életet nem győzheti le a pusztítás, a halál!

3. Mi ebben számunkra a vigasztaló?

Egyszerűen az, hogy a GYERMEK, akit azon az első karácsonyon nekünk ajándékozott a jóságos Isten, Úr mindenekfelett. Aki felett, ma már tudjuk, valóban nem győzhetett a halál! Aki hatalmas erejével maga alá gyűrte azokat a roppant hatalmakat, akik bennünket szorongatnak! **S az, aki erre képes volt, hogyné tudna győzedelmeskedni életünk minden gondja, problémája felett?** Azok felett a dolgok felett, amik bennünket szorítanak, bennünket keserítenek, amik a mi mindennapjainkat árnyékolják be fenyegetéseikkel!

Velünk az Isten! Lehet, hogy ebből most nem érzek semmit! Lehet, hogy úgy érzed elhagyott téged, hátat fordított neked, vagy talán azt, hogy ellened van inkább, mint veled. Olyan ez, mint mikor az égboltot súlyos felhők takarják, amiktől nem látod a Napot. De a felhők fölött mindig ragyog a Nap! Lehet, hogy nem látod Isten szeretetét a felhőid miatt, de a felhőid mögött ott van Ő, az, Aki, velünk VAN és nem ellenünk!

Életemnek voltak sötét időszakai. Az egyik az volt, amikor elvesztettem az édesapámat. Abban az időben úgy éreztem, hogy hiába ostromoltam az eget, Isten durván arcul csapott, az édesapám meghalt, Isten nem hallgatotta meg imádságaimat. Abban az időben úgy döntöttem „szögre akasztom” a hitemet. Képtelen voltam hinni egy jóságos és szerető Atyában. Számomra Isten kegyetlen volt és gonosz, aki megfosztott valakitől, akit szerettem. Ötöd-éves teológus voltam akkor, és helyettesíteni kértek. Elutasíthattam volna, de az egyik barátom kért, nem tehettem mást elmentem. És miről kellett prédikálnom? Isten szeretetéről. Egész héten tépelődtem, birkóztam, hadakoztam. Végül vasárnap ott álltam egy zsúfolásig megtelt gyülekezeti házban, és hallottam, ahogyan Isten szeretetéről beszélek. Magamnak. Az istentisztelet után sorban jöttek az emberek, rázták a kezemet, és hálásan mondogatták: *„Most értettük meg azt, hogy szeret az Isten!”* Egy idős bácsi a buszmegállóiig kísért, és szorongatta a kezemet: *„Tiszteletes úr! Én eddig haragudtam az Istenre, mert a háborúban minden barátomat elvesztettem, én meg életben maradtam. De most már értem azért volt ez így, mert Isten szeret engem, azért nem lett végem!”*

Befejezés

Karácsony egyik legnagyobb üzenete ez: Velünk az Isten! Nem ellenünk, velünk! A hétköznapokban is! A mélységeinkben is! Az örömeinkben is! Már csak egy kérdés maradt: **mi az Istennel vagyunk-e?** Miért vádolod az Istent azzal, hogy elhagyott téged, amikor valójában sohasem bíztad rá önmagad? Miért várod azt, hogy megmutassa magát, szeretetét és irgalmát az életedben, ha te továbbra is idegenként kezeled, és nem is akarod, hogy köze legyen hozzád? *Az Úr csodásan működik, De útja rejtve van... Bölcs terveit megérleli, Rügget fakaszt az ág. Bimbója bár igénytelen, Pompás lesz a virág. Ki kételkedőn kutatja őt, Annak választ nem ad, De a hívó előtt az Úr Megfejtí önmagát. Ne félj tehát, kicsiny csapat, Ha rád felleg borul: Kegyelmet rejt, s belőle majd Áldás esője hull. Bízzál az Úrban, rólad ő Meg nem feledkezik, Sorsod sötétlő árnya közt Szent arca rejtezik.*